

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 35EK/2447/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122413065
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6122413065.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze", Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO: 34 137 645, konajúci prostredníctvom správcu konkurznej podstaty: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s., Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36 865 265, proti povinnému: MONTY s.r.o., Devínska 10399/35, 940 02 Nové Zámky, IČO: 44 145 438, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Piaristická 46/276, 911 40 Trenčín, IČO: 36 837 857, o vymoženie 94 043,74 eur s prísl., vedenej u súdneho exekútora: A. B. C., D. XX, XXX XX E., pod sp. zn. 272EX 925/22, o návrhu na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 35EK/2447/2022 zo dňa 26.01.2023, takto

rozhodol:

- I. Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.
- II. Súd žiadnemu z účastníkov náhradu trov sťažnostného konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 26.01.2023 rozhodnutie, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 48 ods. 3 písm. b/ bod 2 a bod 3, § 61k ods. 1, 2, 5 a § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 44 ods. 1, § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“) a tým, že návrh povinného nebol dôvodný. Uviedol, že exekúcia je vedená na podklade exekučného titulu – dopĺňacieho rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 37Cbi/51/2017-224 zo dňa 18.06.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.09.2022 a vykonateľnosť dňa 15.09.2022, a ktorým bola žalovanému (v tomto konaní povinnému) uložená povinnosť: „zaplatiť žalobcovi do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu T&N group - Business company s. r. o. „v konkurze“ so sídlom Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO: 34 137 645, peňažnú náhradu v sume 94 043,74 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku“.

2/ Skutočnosťou odôvodňujúcou zastavenie exekúcie má byť podľa povinného podané dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Exekučný poriadok síce nešpecifikuje, ktoré konkrétne skutočnosti bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, avšak z dôvodovej správy, literatúry (napr. C.H. Beck, Exekučný poriadok - Komentár, 3. vydanie) či konštantnej judikatúry (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo 3/2011 z 28.03.2012) vyplýva, že k takým patrí napríklad premlčanie, nedostatok hmotnoprávnej legitímácie, dôvody vyplývajúce z insolvenčného práva, ale aj iné skutočnosti, pre ktoré sa nemala exekúcia vôbec začať (neexistencia exekučného titulu, exekučný titul dosiaľ nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, rozhodnutie nie je materiálne vykonateľné a pod.), a iné. S určitosťou medzi dôvody na zastavenie exekúcie nemožno zaradiť dovolanie, ktoré nemá suspenzívny účinok, a teda skutočnosť, že povinný podal dovolanie nespôsobuje nevykonateľnosť exekučného titulu a nie je ani dôvodom, ktorý bráni vymáhateľnosti exekučného titulu. Preto takéto podanie nemá vplyv na prebiehajúce exekučné konanie, ktoré je vedené na základe právoplatného a vykonateľného

exekučného titulu, ktorý nebol zrušený, ani zmenený. V súvislosti s podaným dovolaním by malo vplyv na prebiehajúcu exekúciu podanie návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), resp. až samotné rozhodnutie o takomto návrhu, čo by malo za následok vydanie upovedomenia o odklade exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku súdnym exekútorom. Súdu však nebolo preukázané rozhodnutie dovolacieho súdu o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, ktorý by odôvodňoval postup podľa § 61h Exekučného poriadku, teda odklad exekúcie do času, kým nebude rozhodnuté o samotnom dovolaní. Tak ako podanie dovolania, tak aj prípadné podanie návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu nie je prekážkou vo vymáhateľnosti exekučného titulu, preto vyšší súdny úradník nepovažoval tento dôvod povinného na zastavenie exekúcie za opodstatnený.

3/ Za nedostatok povinný považoval aj označenie oprávneného na vymáhanie predmetného nároku, ktorým podľa neho má byť správca konkurznej podstaty. Zo spisového materiálu vyplýva, že ako oprávnený bol v návrhu na vykonanie exekúcie označený úpadca: T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze", Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO: 34 137 645, konajúci prostredníctvom správcu konkurznej podstaty: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s., Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36 865 265, uvedenom v návrhu na vykonanie exekúcie v časti Oprávnený má zákonného zástupcu (správcu). V zmysle výroku exekučného titulu mal povinný plniť žalobcovi do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca v danom konaní bol označený ako: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s. so sídlom Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava, IČO 36 865 265, správca konkurznej podstaty úpadcu T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze" so sídlom Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645. Na základe vykonanej lustrácie v Obchodnom vestníku mal vyšší súdny úradník za preukázané, že uznesením Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 40K/3/2016 zo dňa 24.10.2016, zverejnenom v Obchodnom vestníku č. 208/2016 dňa 28.10.2016, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka: T&N group - Business company s. r. o. so sídlom Námestie svätej Anny 20B/7269, 911 01 Trenčín, IČO 34 137 645, a bol mu ustanovený správca: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s. so sídlom kancelárie Bratislavská 63/21, 911 05 Trenčín, IČO 36 865 265, značka správcu S1436. V zmysle § 44 ods. 1 ZoKR vyhlásením konkurzu oprávnenie nakladať s majetkom, ktorý podlieha konkurzu, prechádza na správcu konkurznej podstaty, ktorý v tejto súvislosti koná v mene a na účet úpadcu. Vyhlásením konkurzu dlžník, resp. úpadca nestráca právnu subjektivitu, ale naďalej má spôsobilosť na práva a povinnosti a aj spôsobilosť na právne úkony v takom rozsahu, ako ju mal do vyhlásenia konkurzu, avšak do spôsobilosti na právne úkony sa mu zasahuje obmedzením ohľadne právnych úkonov, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, a to prostredníctvom správcu konkurznej podstaty, ktorý koná na jeho účet a v jeho mene. Konanie správcu má hmotnoprávne účinky v prospech alebo k ťarche úpadcu, a preto ak správca vymôže určité plnenie, jeho vlastníkom sa nestáva správca konkurznej podstaty, ale je ním úpadca. Vyšší súdny úradník preto uzavrel, že v exekučnom konaní si predmetný nárok vymáha osoba aktívne vecne legitimovaná, keďže ako oprávnený je uvedený subjekt: T&N group - Business company s.r.o. "v konkurze", Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO: 34 137 645, konajúc pritom prostredníctvom správcu konkurznej podstaty I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s., Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36 865 265. Skutočnosť, že v exekučnom konaní je oprávnený označený odlišne (úpadca ako oprávnený, správca konkurznej podstaty ako zákonný zástupca) od jeho označenia ako žalobcu v exekučnom titule (správca konkurznej podstaty úpadcu), nemožno pričítať na ťarchu oprávneného, keďže technické možnosti elektronického formulára - návrhu na vykonanie exekúcie (a ani poverenia na vykonanie exekúcie) neumožňujú použitie označenia účastníka konania v takej forme ako je to v prípade listinných podaní. V exekučnom konaní sa preto v časti A) Účastníci konania a ich zákonní zástupcovia - oprávnení uvádza v takýchto prípadoch úpadca, ktorého nárok má byť vymožený a v tejto časti sa zároveň vyznačí aj možnosť Oprávnený má zákonného zástupcu (správcu), kde sa uvedú identifikačné údaje subjektu, prostredníctvom ktorého úpadca koná, t. j. správcu konkurznej podstaty podľa § 44 ods. 1 ZoKR.

4/ Po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a návrhom povinného na zastavenie exekúcie mal vyšší súdny úradník nesporne preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinný povinnosť uvedenú v exekučnom titule nesplnil. Z uvedeného vyplýva, že exekúcia a aj exekučné konanie sa teda začali dôvodne. Povinný vo svojom podaní nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, preto podaný návrh na zastavenie exekúcie považoval za nedôvodný. Nakoľko nebola zo strany povinného naplnená podmienka na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, jeho návrh na zastavenie exekúcie

podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. V súvislosti s rozhodovaním o návrhu na zastavenie exekúcie si oprávnený a ani povinný nárok na náhradu trov exekučného konania neuplatnili, preto súd o nároku na náhradu trov exekučného konania ani nerozhodoval.

5/ Voči uzneseniu podal povinný sťažnosť, v ktorej namietal porušenie zásady rovnosti zbraní v exekučnom konaní, a to i s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 383/06, keď mu exekučný súd nezaslal vyjadrenie oprávneného z 25.11.2022, ani vyjadrenie súdneho exekútora tak, aby sa k nim mohol v primeranej dobe vyjadriť. Vyjadrenie oprávneného mu bolo doručené spolu s napadnutým uznesením a vyjadrenie súdneho exekútora mu nebolo doručené vôbec. Ďalej namietal, že súd vo vzťahu k osobe oprávnenej podať vo veci návrh na vykonanie exekúcie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu. V zmysle § 44 ZoKR prešlo oprávnenie nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu na správcu, preto osobou oprávnenou podať návrh na vykonanie exekúcie bol správca, nie úpadca. V návrhu na vykonanie exekúcie bol ako oprávnený označený úpadca T&N group – Business company s.r.o. „v konkurze“, Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO: 34 137 645, konajúci prostredníctvom správcu konkurznej podstaty: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s., Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36 865 265, a nie správca. V zmysle exekučného titulu mal povinný plniť žalobcovi do konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca bol v konaní označený ako: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s., Šoltésovej 2, 811 08 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36 865 265, správca konkurznej podstaty úpadcu T&N group – Business company s.r.o. „v konkurze“, Piaristická 7414/44, 911 01 Trenčín, IČO: 34 137 645. Z vyššie uvedených skutočností a citovaných právnych noriem jednoznačne vyplýva, že ako oprávnený mal byť v danom prípade označený správca a nie úpadca. Odôvodnenie súdu o technických možnostiach elektronického formulára nemôže obstať, pretože nemôžu byť nadradené nad zákon a takýto výklad by nebol ústavne konformný. Navyše nie je zachovaná totožnosť oprávneného z exekučného titulu. V ďalšej časti citoval čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru a judikatúru (Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 85/06, I. ÚS 243/07, I. ÚS 154/05) vo vzťahu k odôvodňovaniu súdnych rozhodnutí, následne citoval ustanovenie § 61h ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku a vyslovil predpoklad, že v čase rozhodovania súdu o tejto sťažnosti bude rozhodnuté o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, resp. že tento bude Najvyšším súdom SR zrušený. Preto navrhol, aby si súd vyžiadal informáciu o stave veci na Najvyššom súde SR, sp. zn. 16CoKR/4/2021 a 16 CoKR/5/2021. Na základe vyššie uvedeného navrhol zrušiť napadnuté uznesenie a vrátiť vec vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne zmeniť rozhodnutie tak, že návrhu na zastavenie exekúcie súd v celom rozsahu vyhovie a exekúciu zastaví.

6/ Oprávnený považoval sťažnosť za nedôvodnú, podanú výlučne účelovo. Za nedôvodné považoval aj dovolanie podané povinným voči exekučnému titulu. Predmetom exekúcie je vymoženie judikovanej pohľadávky v prospech všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu v konkurznom konaní (ust. § 44 ods. 3 spojení s ust. § 86 ods. 2 ZoKR), z ktorej dodnes neeviduje ani len čiastočnú úhradu. Súdne rozhodnutia, ktoré predstavujú exekučný titul k vymáhaniu judikovanej pohľadávky úpadcu voči povinnému v exekúcii, sú naďalej právoplatné a vykonateľné. Povinný dodnes žiadnym účinným spôsobom nepreukázal opak, t.j. že by súdne rozhodnutia boli právoplatne zmenené, resp. zrušené. Povinný netvrdil, ani nepreukazoval existenciu žiadneho zákonom vymedzeného dôvodu podľa ust. § 61k ods. 1 Exekučného poriadku pre zastavenie exekúcie súdom. Jediným predloženým dôkazom je dovolanie podané voči exekučnému titulu. Tu sa stotožnil s odôvodnením vyššieho súdneho úradníka, že dovolanie nemá ex lege suspenzívny účinok a medzi zákonné dôvody na zastavenie exekúcie nemožno zaradiť ani prípadné podanie návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu. Povinný doposiaľ nepreukázal (dokonca ani výslovne neuviedol, resp. netvrdil), či vôbec takýto návrh na odklad vykonateľnosti exekučného titulu v rámci exekúcie bol z jeho strany podaný. V kontexte doposiaľ uvedeného je v sťažnosti nezrozumiteľný „predpoklad“ povinného, že v čase rozhodovania exekučného súdu o podanej sťažnosti má byť rozhodnuté o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, resp. že tento (exekučný titul) má byť v tom čase dovolacím súdom zrušený. Oprávnený nesúhlasil s vykonaním návrhu povinného na vyžiadanie si informácie od dovolacieho súdu exekučným súdom, nakoľko ho považoval za irelevantný vo vzťahu k rozhodovaniu exekučného súdu o podanej sťažnosti. V sťažnosti úplne absentuje konkrétna vecná a právna argumentácia povinného vo vzťahu k napadnutému uzneseniu, teda v čom konkrétne povinný považuje postup exekučného súdu a/alebo uznesenie o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie za nesprávne, čo je bez ďalšieho dôvodom na jej zamietnutie exekučným súdom.

7/ Povinný v sťažnosti opakuje obdobnú až zhodnú argumentáciu ako vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie, ktorú vyšší súdny úradník vyhodnotil ako v celom rozsahu nedôvodnú. Pohľadávka tvoriaca

predmet exekúcie ako oprávnený judikovaný nárok úpadcu voči povinnému naďalej existuje. V súvislosti s porušením zásady rovnosti zbraní a zásady kontradiktórnosti v exekučnom konaní povinný svoje tvrdenia bližšie nezdôvodňuje, ani nepreukazuje. Exekučnému súdu podľa názoru oprávneného nevyplývala žiadna zákonná povinnosť predkladať vyjadrenie oprávneného zo dňa 25.11.2022 či vyjadrenie súdneho exekútora, na vyjadrenie povinnému. Námietky povinného o tom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“ a že „napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z neprávneho právneho posúdenia vecí“, rovnako považoval za neopodstatnené, bez ich bližšieho zdôvodnenia. Ak by mal povinný zámer týmto tvrdením napádať právne posúdenie vecí súdmi v exekučnom titule, mal možnosť účinne uplatňovať prostriedky procesnej obrany v rámci tohto odporovacieho konania, nie však v exekučnom konaní. Procesná pasivita povinného v odporovacom konaní nemôže byť pripisovaná na ťarchu oprávneného, prípadne na úkor nároku vymáhaného v exekúcii. Podľa ust. § 200 Exekučného poriadku v súvislosti s aplikáciou ustanovení CSP na exekučné konanie navyše platí, že „ustanovenia o prostriedkoch procesnej obrany“ nemožno použiť v exekučnom konaní. V rámci exekúcie možno tvrdiť aj preukazovať len tie skutočnosti, ktoré by zakladali niektorý zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie predpokladaných ust. § 61k ods. 1 písm. a) až d) Exekučného poriadku, čo však povinný s ohľadom na obsah návrhu povinného na zastavenie exekúcie ako aj obsah sťažnosti v exekučnom konaní žiadnym účinným spôsobom netvrdí a ani nepreukazuje.

8/ Povinný svoje námietky vo vzťahu k osobe oprávnenej podať vo veci návrh na vykonanie exekúcie nepodložil relevantnou právnou argumentáciou, ani odkazom na príslušné ustanovenie právneho predpisu, prípadne ustálenú judikatúru súdov. Aj s touto opätovne vznesenou námietskou sa exekučný súd dostatočne riadne a zákonným spôsobom v celom rozsahu vysporiadal už v napadnutom uznesení. S uvedeným právnym posúdením veci sa oprávnený v celom rozsahu stotožňuje. Pokiaľ ide o tvrdenia povinného na „právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorou súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia“, a ďalšie obdobné a s tým súvisiace tvrdenia, aj s odkazom na Ústavu SR, Dohovor, a ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, tieto podľa oprávneného absolútne nesúvisia s predmetom exekúcie a/alebo napadnutým uznesením, ani tieto povinný bližšie nezdôvodnil. V kontexte uvedeného požiadal exekučný súd, aby pri rozhodovaní o podanej sťažnosti, ani na tieto nedôvodné tvrdenia povinného neprihliadal. Na základe uvedeného navrhol, aby exekučný súd bez nariadenia pojednávania uznesením sťažnosť povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 35Ek/2447/2022, zo dňa 26.01.2023, ako nedôvodnú zamietol.

9/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

10/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

11/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

13/ Podľa § 44 ods. 1 ZoKR oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.

14/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Zároveň sudca poukazuje na znenie ustanovenia § 202 ods. 2

Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Aj vzhľadom na skutočnosti uvádzané povinným v sťažnosti sudca nad rámec odôvodnenia rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka dopĺňa nasledovné.

15/ Za neopodstatnené považoval sudca tvrdenia povinného, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené. Povinný totiž nijako bližšie nekonkretizoval, v čom videl nedostatočnosť odôvodnenia, len poukázal na zákonné ustanovenia a judikatúru týkajúcu sa odôvodňovania súdnych rozhodnutí. Už len z tohto pohľadu je potom táto časť sťažnosti neodôvodnená a pre rozhodnutie vo veci irelevantná. Len okrajovo súd dodáva, že všetkými relevantnými tvrdeniami povinného sa vyšší súdny úradník zaoberal a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil povinnému prečo nepovažoval podané dovolanie voči exekučnému titulu ani námietku nedostatku aktívnej legitímácie (oprávneného) za dôvody zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

16/ Rovnako neopodstatnené a nedôvodné boli tvrdenia povinného o porušení jeho práva na spravodlivý proces, zahŕňajúci kontradiktórnosť konania a zásadu rovnosti zbraní, ktoré odôvodňoval tým, že mu nebolo pred rozhodnutím doručené vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie ani vyjadrenie súdneho exekútora. Exekučné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov, ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu, ktorým bolo v danom prípade právoplatné súdne rozhodnutie o povinnosti uloženej sťažovateľke, ktoré bolo vydané v sporovom konaní plne sa spravujúcim zásadou kontradiktórnosti a rovnosti zbraní účastníkov. Zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní je v exekučnom konaní ako nesporovom konaní značne oslabená, t. j. právo vyjadriť svoje stanovisko majú strany v rozsahu, ktorý im určí zákon, z čoho vyplýva, že uvedené právo vyjadriť sa v konaní nie je absolútne, ale má svoje medze tak, aby zároveň bol zachovaný iný tiež ústavnoprávny princíp - princíp účinnej a rýchlej súdnej ochrany v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ustanovenie § 239 a nasl. CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku explicitne nezakotvujú povinnosť súdu doručiť sťažnosť, prípadné vyjadrenie k sťažnosti alebo iné, ďalšie podanie protistrane, ani povinnosť umožniť stranám, resp. účastníkom konania vyjadriť sa k takýmto podaniam. Vzhľadom na charakter exekučného konania a jeho účel, ktorý nie je v riešení právnych sporov, ale vo vymožení judikovaných nárokov, zákonodarca najmä po novele č. 2/2017 Z. z. obmedzil možnosť právnych debát v tomto konaní. Preto v tomto zmysle pri zachovaní práva vyjadriť sa stanovil v § 61k ods. 5 aké právne podklady má mať exekučný súd pre svoje rozhodnutie o návrhu na zastavenie exekúcie k dispozícii, čo bolo aj v tomto konaní dodržané. Obaja účastníci konania mali vedomosť o podanom návrhu na zastavenie exekúcie a obom sa vytvoril rovnaký priestor na zaujatie postoja k dôvodom, ktoré mali smerovať k zastaveniu exekúcie. Teda ak vyšší súdny úradník pred rozhodnutím o návrhu na zastavenie exekúcie nepredložil vyjadrenie oprávneného povinnému, neporušil ústavné práva povinného a neodňal mu možnosť konať pred súdom, navyše keď v danom vyjadrení neboli žiadne nové skutočnosti, z ktorých by pri rozhodnutí o návrhu na zastavenie exekúcie vychádzal. Postupom vyššieho súdneho úradníka tak nebol porušený princíp rovnosti zbraní (pozri napr. Niederöst-Huber proti Švajčiarsku zo dňa 18. februára 1997). Z rovnakého dôvodu súd postupoval rovnako aj pri rozhodovaní o tejto sťažnosti, keď povinnému nezaslal vyjadrenie oprávneného k jeho sťažnosti (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 20/2019-20 z 17.01.2019, sp. zn. I. ÚS 435/2021 z 09.11.2021, sp. zn. IV. ÚS 660/2020 z 15.12.2020). Pokiaľ namietal nedoručenie vyjadrenia súdneho exekútora, súd uvádza, že súdny exekútor nie je účastníkom konania, pokiaľ sa nerozhoduje o jeho trovách, preto v zásade nie je jeho vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie relevantné a súd ho účastníkom nedoručuje.

17/ V súvislosti s povinným uvádzaným dovolaním (ako skutočnosťou, ktorá má smerovať k zastaveniu exekúcie) sudca uvádza, že taká skutočnosť nie je dôvodom zastavenia exekúcie vymedzeným

ustanovením § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku, čo už správne a vyčerpávajúcom spôsobom vyhodnotil vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení. Preto naň sudca v celom rozsahu odkazuje a dodáva, že v zmysle konštantnej judikatúry podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/04-70 z 19.05.2004). V zmysle § 228 CSP je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu záväzné pre strany, ako aj pre všetky orgány verejnej moci, vrátane exekučného súdu. V exekučnom konaní (tak ako v každom civilnom procese v zmysle čl. 6 základných princípov CSP) platí, že účastníci majú rovné postavenie, a teda zákon chráni záujmy účastníkov stojacich na strane povinného rovnako ako záujmy účastníkov stojacich na strane oprávneného. V zmysle nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000 z 13.07.2000 sa „výkon vykonateľného rozhodnutia súdu musí považovať za integrálnu súčasť súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, inak záruky, ktorými toto ustanovenie v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy SR vyjadrujú záujem na ochrane „práva na spravodlivý proces“, by stratili svoj dôvod na existenciu v Ústave Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne“. Oprávnený, v prospech ktorého už bola exekúcia nariadená, a ktorý disponuje vykonateľným rozhodnutím (exekučným titulom), ktorého vykonateľnosť nebola dovoľaním odložená (povinný takú skutočnosť nepreukázal) má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo. V prípade, že by aj došlo k odkladu vykonateľnosti exekučného titulu (preukázanie tejto skutočnosti je na povinnom, nakoľko je to v jeho záujme), vydal by exekútor upovedomenie o odklade exekúcie v zmysle § 61h ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku. Odklad vykonateľnosti exekučného titulu však spôsobuje len dočasnú nemožnosť realizácie exekúcie, nezakladá jej trvalú a definitívnu neprípustnosť. Navyše zo zistení súdu vyplýva, že v dovoľacom konaní (sp. zn. 4Obdo/75/2022) nebolo Najvyšším súdom SR o dovoľaní dosiaľ rozhodnuté.

18/ K druhej zásadnej námietke povinného, že návrh na vykonanie exekúcie nebol podaný oprávnenou osobou z exekučného titulu, musí sudca opätovne konštatovať jej nedôvodnosť a neopodstatnenosť. Tak z exekučného titulu ako i z návrhu na vykonanie exekúcie je zrejmé, že spoločnosť T&N group – Business company s.r.o. „v konkurze“ je v úpadku a preto za ňu v súlade s § 44 ods. 1 ZoKR koná správca konkurznej podstaty: I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k.s.. Tieto skutočnosti možno zistiť i z údajov zapísaných v obchodnom registri. Podľa § 44 ods.1 ZoKR oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku vyhlásením konkurzu prechádza na správcu, ktorý koná v mene a na účet úpadcu. Vyhlásením konkurzu na majetok obchodnej spoločnosti tejto nezaniká spôsobilosť mať práva a povinnosti, ale zaniká jej procesná spôsobilosť, t.j. zaniká jej schopnosť samostatne konať v tom rozsahu, v akom má spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti. Táto procesná spôsobilosť prechádza zo zákona na zákonného zástupcu, v danej veci konkurznej, na správcu konkurznej podstaty ustanoveného súdom na základe ZoKR (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Obdo 8/2008). Z exekučného titulu i návrhu na vykonanie exekúcie v prejednávanej veci jednoznačným spôsobom vyplýva, že v mene úpadcu koná správca, teda že úpadca nekoná sám vo svojom mene, ale v jeho mene koná správca, ktorý vymáha od povinného pohľadávku do konkurznej podstaty, pričom návrh na vykonanie exekúcie podal a podpísal správca úpadcu ako jeho zákonný zástupca (v súlade so ZoKR). Niet teda žiadnych pochybností, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný aktívne legitímovanou osobou z exekučného titulu. Povinnému potom nemožno dať za pravdu, že by rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka bolo založené na nesprávnom právnom posúdení, keďže sudca dospel k rovnakým právnym záverom.

19/ Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a právne dôvody sudca vyhodnotil sťažnosť povinného voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka tunajšieho súdu, sp. zn. 35Ek/2447/2022 zo dňa 26.01.2023 ako nedôvodnú a podľa § 250 ods. 1 CSP ju zamietol.

20/ O trovách sťažnostného konania rozhodol sudca tak, že ich náhradu žiadnemu z účastníkov nepriznal, nakoľko povinnému, ktorý nebol v sťažnostnom konaní úspešný nárok na ich náhradu nevznikol a oprávnený si ich náhradu neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§